

Sygn. akt XI W 10169/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 18 marca 2014 roku, 14 maja 2014 roku, 26 czerwca 2014 roku, 20 sierpnia 2014 roku, 17 września 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **J. Ł.**

synowi P. i K. z domu M.

urodzonemu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

w dniu 9 listopada 2013 roku około godz. 18:30 w W., jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku do ulicy (...) na skrzyżowaniu z ulicą (...), naruszył zasady określone w § 95 ust. 1 pkt 3 Rozp. MIOŚWiA, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. o nr. rej. (...), nie zastosował się do sygnalizatora S-1, wjeżdżając za sygnalizator podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozp. MIOŚWiA z dnia 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393),

I. obwinionego J. Ł. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 9 listopada 2013 roku około godz. 18:30 w W., jadąc samochodem marki M. o nr. rej. (...) ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku do ulicy (...) na skrzyżowaniu z ulicą (...), nie zastosował się do sygnału drogowego nadawanego przez sygnalizator S-1 - wjeżdżając za sygnalizator podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) zł tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 10169/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2013 roku około godziny 18.30 obwiniony J. Ł. jechał samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku do ulicy (...) w W..

Pasażerką samochodu była żona obwinionego A. Ł..

Gdy obwiniony dojechał do skrzyżowania z ulicą (...), dla jego kierunku ruchu sygnalizator uliczny S-1 nadawał czerwony sygnał świetlny, który oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Obwiniony J. Ł. nie zastosował się do tego sygnału drogowego – wjechał za sygnalizator podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu.

W związku z powyższym zachowaniem obwinionego interwencję wobec niego podjęli patrolujący ten obszar miasta samochodem służbowym funkcjonariusze Policji: R. Z., J. K., P. M..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego J. Ł. (k. 53-54);
- zeznania świadka R. Z. (k. 53-54, k. 2v);
- częściowo zeznania świadka A. Ł. (k. 70-71);
- notatkę urzędową (k. 1);
- plan z (...) (k. 56-59).

Obwiniony J. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że według niego nie przejechał ani na czerwonym, ani na pomarańczowym świetle – przejechał na pełnym zielonym. Wskazał nadto, że informował na miejscu policjantów, że za sygnalizatorem świetlnym stoi wideo-radar i jeżeli by jechał na czerwonym świetle lub z nadmierną prędkością, to radar zrobiłby mu zdjęcie (k. 53-54).

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego J. Ł., w których zaprzecza on, aby popełnił zarzucane mu wykroczenie, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Także argumentacja obwinionego, że w razie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, zostałyby zrobione zdjęcie przez radar, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika z zeznań R. Z. (k. 54), potwierdzonych informacją i planem z (...) (k. 56-59) – fotoradar ustawiony jest na innym skrzyżowaniu – z ulicą (...).

Sąd uznał za wiarygodne jedynie te wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał on, że w miejscu i w czasie wskazanym w postawionym mu zarzucie poruszał się przedmiotowym pojazdem i został zatrzymany przez policjantów.

Wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzecza on, że nie zastosował się do czerwonego sygnału świetlnego, stoją w sprzeczności z zeznaniami świadka R. Z. (k. 53-54, k. 2v) - funkcjonariusza Policji, który w dniu i miejscu zdarzenia pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, obserwując bezpośrednio zachowanie obwinionego. Zeznania tego świadka są logiczne, jasne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej, sporządzonej przez tegoż świadka bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek R. Z. jest funkcjonariuszem Policji, osobą obiektywną - obcą dla obwinionego. Nie ma on żadnego interesu, żeby obwinionego obciążać zeznaniami

o wykroczenie, którego ten nie popełnił. Zeznania R. Z. nie budzą wątpliwości Sądu. Świadczą jednoznacznie, że obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego – wjechał za sygnalizator podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu.

Nic istotnego do sprawy nie wniosły zeznania pozostałych podejmujących interwencję policjantów – J. K. (k. 36) i P. M. (k. 80-81). Świadkowie nie pamiętali okoliczności przedmiotowej interwencji, co nie może dziwić wobec wielości podobnych interwencji podejmowanych zazwyczaj przez funkcjonariuszy Policji. Nie bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje też upływ czasu od momentu relacjonowanego zdarzenia. Świadkowie ci - w przeciwności do R. Z. - nie byli przesłuchani w toku czynności wyjaśniających i interwencja nie utrwaliła im się w pamięci.

Zeznania żony obwinionego – A. Ł. (k. 70-71) Sąd oceniał z ostrożnością. Uznano je za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim potwierdziły one że w miejscu i w czasie wskazanym w zarzucie obwiniony poruszał się przedmiotowym pojazdem i został zatrzymany przez policjantów, a świadek była pasażerką samochodu obwinionego. Zeznania A. Ł. w zakresie istotnym z punktu widzenia wykroczenia obwinionego są sprzeczne z uznanymi za wiarygodne zeznaniami R. Z.. Świadek stwierdziła - „moim zdaniem mąż nie przejechał żadnego skrzyżowania na świetle czerwonym”. Zauważyć należy, że zeznania świadka nie są w tym zakresie kategorię. Świadek, będąc przecież wyłącznie pasażerem przedmiotowego pojazdu, mogła nie obserwować wystarczająco uważnie sytuacji drogowej. Z tych względów Sąd uznał, że zeznania A. Ł. nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych Sądu w zakresie wykroczenia popełnionego przez obwinionego.

Nie budzi żadnych wątpliwości odnośnie wiarygodności notatka urzędowa (k. 1) w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia sprawstwa obwinionego przypisanego mu wykroczenia. Jak już wyżej wskazano, jej treść koresponduje z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka R. Z..

Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe ujawnione w toku rozprawy dokumenty. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany J. Ł. pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które obwiniony popełnił.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do sygnału drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego, wjeżdżając za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu. Stosownie do treści przepisu § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych - czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony

w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi

w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak

i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu J. Ł., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mieć należy na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionego mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym - nie tylko bezpieczeństwa samego obwinionego, ale i innych uczestników ruchu w tym miejscu. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony posiada znaczny majątek, zarabia około 30000 zł miesięcznie (k. 52). Okolicznością obciążającą jest karalność obwinionego za wykroczenia drogowe. Obwiniony nie był karany za przestępstwa (dane o karalności - k. 75, k. 77).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż orzeczona wobec J. Ł. kara grzywny w wysokości 500 złotych, jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane wydatki postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.